

Rohonczy Viktor

Kodály: „Nem lehet igazán boldog ember az, akinek nem öröm a zene.”

A JÁSZBERÉNYI BEATKORSZAK EMLÉKEI

Azok a hatvanas évek...

A beat korszak megjelenése Magyarországon a hatvanas évek közepéhez köthető. A mozgalom köztudottan elsősorban a tanuló, ill. értelmiségi csoportokra gyakorolt nagy hatást, ami természetesen engem és a hasonló gondolkodású fiatalokat is elért itt, Jászberényben.

Nekem személy szerint az általános hatáson túl a zenélés örömét, a zenekarban való szereplés kezdetét is jelentette. Elég sokat gondolkoztam azon, hogy valamilyen formában dokumentálni kellene azokat a múltbéli történéseket, amit ez a mozgalom váltott ki többedmagunkban itt, a Jászság fővárosában. Miután eddig nem találtam ezzel kapcsolatos „múltidézészt,” így kínálkozott számomra a nagy feladat, hogy mint aktív résztvevő a velem történt események tükrében jelen dolgozatban megpróbáljam bemutatni – emlékeim alapján – Jászberény szórakoztató iparának egy szeletét a teljesség igénye nélkül, ahogy én azt megéltem, ahogy azt megéltük.

Az ének, a zene szeretete nálunk – közismerten – családi tradíció volt. Általános iskolás koromban tanultam a jászberényi zeneiskolában hegedülni, majd pisztonozni, de egyik hangszer sem tett rám olyan hatást, mint a dob, illetve a dobolás, aminek végül amatőr szinten szerelmese lettem és vagyok a mai napig.

Az általános iskola elvégzése után, 1960-ban a Jászberényi Lehel Vezér Gimnáziumban folytattam középiskolai tanulmányaimat az akkor újdonságnak számító 5+1-es reáltagozaton. Ez azt jelentette, hogy a hét öt napján sajátítottuk el az előírt elméleti anyagot, és egy napon géplakatos szakirányú képzést kaptunk, ahol megtanulhattuk a lakatos szakma fortélyait. Tulajdonképpen ez az előképzés arra jó volt, hogy megismerjük azt a nem szellemi, közvetlen kétkezi értékteremtő tevékenységet, ami bemutatta a munkásélet valóságát. Természetesen ez egy kicsit meg is határozta a jövőnket. Az 1960-ban indult gimnáziumi évfolyamon két osztály, az egyik a már előbb említett reál, a másik pedig humán érdeklődésű tanulók számára. Érdekességképpen megemlítem, hogy ebben az időszakban indították Jászberényben a leánygimnáziumot, de ennek ellenére volt egy lány tanulótársunk is az évfolyamon nagy örömnkre, aki természetesen, vagy így vagy úgy de mindig az érdeklődés középpontjában volt.

Erre az időszakra visszagondolva bizony megborzad az ember, amikor arra a rengeteg elcsúsztatandó dologra gondol, ami tulajdonképpen nem is a konkrét tananyag, hanem azon kívüli ismeretanyag volt. Igaz abban az időben a fiatalság felvilágosultsága és felvilágosításuk nem olyan korán kezdődött, mint manapság, pedig a fogékonyság ugyancsak megmutatkozott ebben az irányban is. Jó példa erre a sok közreadott külföldi női magazinból kivágott, lenge ruhába öltözött lányokról készített színes fotó. Így aztán – most a tanulásról nem beszélve, mivel emlékező soraimnak nem ez az alapvető célja – sóvárogva tengettük napjainkat, és alig vártuk a tánciskolai esteket, ahol azért a tangók alkalmával a kiválasztott lány harmonikus mozgására bizony néha beindult a fantáziánk. Az már egy másik téma volt, hogy ebben a zsenge korban ki engedte megfogni a kezét, de emlékszem egy aranyfogú lányra, aki autóbusszal ment haza a tánciskolai össztáncokról, akit mindig többen vettek/vettünk körül a Petőfi téri állomáson.

A tánciskolának a Víz utcai (Legényegylet, Hepaj, Táncház...) kultúrterem adott otthont, ahol a táncesteken természetesen a standard táncon kívül még viselkedéskultúrát tanulhattak a résztvevők Jankovics István tánctanártól. És amit fontos megjegyezni: a hatvanas évek zenei irányzatának megfelelő zenekar volt, emlékezetem szerint Koppány Lenke tanárnő zongorázott, és Forgó Tibor dobolt. Itt játszott még hétvégeken, a nyilvános ösztáncokon, bálokon – ha jól emlékszem – Krasnyánszki Pál, Tóth Pál (szaxofon), Székely Mihály (dob) és Kuli (pizton). Élőzene nem csak a mi tánciskolánkban volt, hanem Jászberény számos szórakozóhelyén, mert akkor az volt a divat. Sokan emlékszünk még – mert találkozásaink alkalmából beszélünk róla – a Lehel étteremre (ma pénzintézmény), ahol esténként mindig kiváló szórakoztató zenészek, többek között pl. Cselényi népszerű együttese, majd Kiss Károly csapata bővülte el több éven keresztül a társalgások között táncolni is vágyó vendégeket. Megjegyzem, hogy abban az időben egy étterem a társasági élet egy létformája volt. De még közben emlékszünk a téli hétvégeken a Lehel Klubban, illetve nyáron a Petőfi Kertben kellemes tánczenét játszó Rigó Tibor kiváló együttesére. Mindig tisztelettel emlékszem Koczka Pál énekesre, Hájos Ferenc (Pepi) dobosra, Bathó Frigyes (Frici) és Bathó Sándor szaxofonosokra, Harnyos Ferenc (Afrik) nagybőgőre, valamint a zongoristákra, többek között Hulin Istvánra és Bagyari Bélára. Nagy élmény volt hallgatni őket, hisz a remekül előadott számok között sok hazai előadó, többek között Vámosi János, Záray Márta, Németh Lehel és külföldi előadók, mint például Bill Haley, Elvis Presley, Louis Armstrong népszerű slágerei szerepeltek.

A régi fényképfelvételen Rigó Tibor együttese látható a Lehel Klub színpadán. Az akkori zenekari tagok (balról): Hulin István (zongora), Rigó Tibor (tangóharmonika), Bathó Frigyes (szaxofon), Bathó Sándor (szaxofon), Harnyos Ferenc (nagybőgő), Hájos Ferenc (dob). Igazi tánczenészek az akkor megszokott felállásban akusztikushangszerekkel, és természetesen élőben.

Sajnos (vagy nem sajnós) ebben az időszakban egy gimnazista este nyolc óra után szülői felügyelet nélkül nem tartózkodhatott az utcán, hát még a szórakozó helyeken vagy annak környékén! Így aztán maradt a lopva figyelés, miközben már kicsit néhányan bele is éltük magunkat a szórakoztatás csodálatos örömébe. Igen, ez az érzés bizony még manapság is elkísér. Az élőzene hallgatása nyiladozó fiatalságunknak egy meghatározó programja volt.

Rigó Tibor zenekara

A beat korszakról, generációnkról...

A beatkorszakot megelőző „Rock & Roll” Amerikában alakult ki, ez volt az új zene, amit nem tudtak az addigi klasszikus irányzatok egyikébe sem beskatulyázni, de a fiatalok boldultak érte. Remek üzletnek bizonyult, ezért aztán „nagyüzemben” gyártották az új műfaj slágereit a korábbi irányzatok, a rhythm and bluse, a rockabilly, valamint a swing ötvözetéből. Egy örület született, amely az egész világot, köztük Európát is, meghódította, és a mi generációnk részese lehetett itt, Jászberényben is ennek a nagy változásnak. Az új zenei irányzatot Elvis Presley teremtette meg a That’s all right mama című számával, amelyet két kitűnő gi-

táros kíséretében adott elő. Az előadás óriási hatást gyakorolt a Sun Records lemezkiadó cég tulajdonosára, aki megérezvén az üzletet, a számot kiadatta kislemezen, melyet a várt kirobanó siker kísért. Természetesen semmi sem örök, ennek ellenére manapság is találkozunk szerencsére olyan mondatokkal (főleg nosztalgia bulikon) miszerint: „Éljen sokáig a Rock And Roll”. Ez a mozgalom is elcsendesedett, és új divathullám borzolta a kedélyeket a 1960-as évek elején. Álljon itt azért néhány, Elvis Presley – mint minden idők legnagyobb rock bálványa – által előadott, emlékezetes kedvenc dalcím, amelyet abban az időben a beatnek el kellett halványítani: Heartbreak hotel, Blue suede shoes, I want you I need you, Love me tender, Jailhouse rock. Ezeket, és az itt fel nem sorolt zeneszámokat a nyugati – leginkább a Szabad Európa Rádió, Luxemburg – rádióadók fiatalok részére sugárzott adásaiból ismertük meg. A ritmusuk csodálatos volt, az angol szöveget pedig a többség nem is értette. Így értek el hozzánk Elvis Presley, Little Richard, majd a Beatles, a Rolling Stones és a többi, ma is kiválóknak tartott együttesek csodálatos szerzeményei.

A beatkorszak kezdete – aminek emlékeit szeretném felidézni – 1962. október 24. Ezen a napon jelenik meg a sikerlistákon a Beatles együttes Love me do című kislemeze. Ezzel jött a „Beatles mánia” (1963. október), ami aztán a mi generációnk ízlésvilágát is hosszú időre – van, akinek a mai napig – meghatározta. A hallott különböző zenei irányzatok szelektálták a fiatalokat, és tömegesen buzdították arra, hogy baráti körükben muzikális társaikkal zenekart alakítsanak. Az így létrejött azonos ízlésű zenész közösségek gombamód szaporodtak, és az életképesek talpon is maradtak. Közülük néhányan a mai napig színpadképesek, amiről majd később írok, de azoknak a szereplőknek is kijár a tisztelet, akik valamikor megmérettettek de... Gondolom a korosztályom emlékeiben él, amire én gondolok.

A korszakot röviden bemutató sorok után, erről a számomra csodálatos időszakról, az amatőr-zenei pályafutásomról szeretnék megemlékezni – mint jeleztem – a teljesség igénye nélkül jelen dolgozatomban. Remélem ezzel továbbgondolkodásra serkentem a múltat ez irányban is kutató tollforgatókat, hogy Jászberény egyetemes zenei kultúráját, azon belül a város értékes könnyűzenei életének történéseit büszkén megőrizhessük a jövő generáció számára. Talán az új zenei hullám hatására és az akkor divatos országos mozgalommá vált KI MIT TUD versenyeknek köszönhetően a Lehel Vezér Gimnáziumnak is megalakult egy együttese, amely tulajdonképpen csupán a kiírt vetélkedésre szerveződött, talán 1963-ban. A versenyre való felkészülő próbákat az iskola nagytermében tartottuk, természetesen a diáktársaink nagy érdeklődése kíséretében. Ezek voltak az együtteszenélés első csodálatos élményei számomra, de mondhatom, az akkor fellépő zenésztársaimnak is.

Jászberényben a városi vetélkedőn résztvevő gimnáziumi zenekar tagjai: Horváth Ottó klarinét, Kispál László szaxofon, Csák József szaxofon, Angyal István pízton, Rohonczy Viktor dob. A megmérettetés helyszíne az akkor is patinás Lehel Klub nagytermének színpada volt. A zenekarról készült felvételen jól látható az akkor még kötelező elegáns megjelenés, és a háttérben, a színpadi függönyön látható felirat, egy országot mozgósított. Ez volt a KI MIT TUD vetélkedő logója.

Gimnáziumi zenekar

Igen, mint ahogy írtam, az elegáns megjelenés még abban az időszakban kötelező volt, és a gimnáziumi együttes is fúvósokból valamint egy ütőhangszeresből állt. Ekkor kezdődött csak igazán a későbbi korszakot meghatározó hangszer, a gitár népszerűsége és elterjedése. Úgy emlékszem, hogy a fúvós hangszerek a zeneiskoláé voltak, ahol minden beiratkozott fiatal korlátozott számban kapott egyet tanulás céljából. A dobfelszerelés a gimnáziumé volt, amelyen már akkor is nagy alázattal és vehemenciával játszottam. Ez a szenvedélyem – most már igazán bátran mondhatom – az egész életemet végigkísérte. Természetesen ez az alkalmi, gimnáziumi zenekar addig tartott, amíg a zsűri előtt – akikre egyáltalán nem emlékszem – el nem játszottuk Bob Crosby-tól (1959) a *Petite fleur*, (*Little flower*), (*Kisvirág*) című klarinétra írt melódiát. A szép, dallamos zene nekünk és a baráti körünknek azt hiszem nagyon tetszett, de ez nem volt elég a továbbjutáshoz, mivel a közönség már általában a keményebb nótákat, és az azokat játszó együtteseket kedvelte. Ekkor volt nagy sláger Pat Boone: *Speedy Gonzales* száma. Szöveg, azután: La - la - la... (Megjegyzem, hogy az utolsó nosztalgia estünk egyik sikerdarabja volt.)

Jó időszaka volt ez életünknek. Ebben az időben volt egy merész fiatalokból álló zenekar, akik akkoriban a Petőfi Kert nagytermében próbáltak és játszottak. Ez a hely volt az, ahol szívesen tartózkodtunk hallgatván a bemutatott, ún. „koppintott” számokat. Az említett vetélkedőn nagy sikert arattak Pat Boone dalával, melyet Varga Gábor énekelt. Aztán hogy kire emlékszem biztosan ennyi év távlatából? Természetesen *Oszira*, Oszterhuber Béla (ének), *Kelire*, Kismémeth Kálmán (ének), *Gabira*, Varga Gábor (ének), *Gaszira*, Balogh Ferenc (szaxofon B), *Dodira*, Bozsó Iván (szaxofon), *Tónira*, Lakatos Antal (szaxofon), *Csokira*, Raffael Lajos (dob), Hoffer Béla (bőgő), és még *Jegenye* Gaál István (gitár) is ott volt olykor-olykor. Érdekesképpen meg kell jegyeznem, hogy az itt megjelent zenei tehetségüket próbálgató fiatalok döntő többsége, valamint Bagyari Béla, a már említett kiváló zongorista is a Jászberényi Általános Fiú Iskola tanulói voltak, ahol az ének-zene órákat édesapám, Rohonczy Pongrác Emil tartotta, aki a dallamtanulást hegedűjátékával segítette. Erre az akkori tanítványai közül még mindig sokan tisztelettel emlékeznek. A csapat roppant barátságos és befogadó volt, mert aki egy kicsit is konyított valamelyik hangszerhez, az természetesen beszállhatott, de akinek volt egy kis önkritikája, az elnézést kért bátorságáért. Így aztán hamarosan, illetve ott azonnal kiderült, hogy az együttzenélés nem is olyan egyszerű dolog, még akkor sem, ha valaki ura szeretett hangszerének. Meg kell jegyezni, hogy valami hullám hatására a fiatalok többsége zenekarban szeretett volna zenélni, jövőjét elképzelni, ahogy azt már leírtam. Remek hangulat volt ott mindig, és mindenki örjögött – mint ahogy a nyugati ifjúságot elmarasztaló híradó bejátszásokban láttunk – még akkor is, ha a hangzás olyan volt amilyen. Talán ez volt egy kicsit a szabadság számunkra, és utána a tanulás, hogy a bulikon szőtt zenével kapcsolatos terveinket meg tudjuk valósítani, azt rossz tanulmányi előmenetelünk ne zárja ki. Ahol tudtunk hallgattuk és tanultunk a zenét, és ahol már ketten-hárman összejöttünk zenekarost játszottunk. Igen, kicsit nevetségesnek is tűnhetett a kívülállóknak, de még a fedők, lábasok és fakanalak is „be voltak dobva” a jó cél érdekében, ami aztán odáig fajult, hogy négyen, Oszterhuber Béla, Ludányi László, Gaál István valamint én, Rohonczy Viktor elkezdtünk tudatosan gyakorolni. Már nem tudom pontosan felidézni, hogy mikor ki kivel beszélt és egyeztetett a zenekar megalakulásáról, de az olyan gyorsan megtörtént, hogy még nevet sem volt időnk választani. Annak ellenére, hogy az együttesnek nem volt sem logója sem neve, a zenekari tagok nevét az akkori korosztály – ahogyan azt tapasztalom – a mai napig nem felejtette el, holott azóta eltelt néhány évtized. Természetesen ebben az is benne van, hogy az idő múltával egyre sűrűbben szeretjük visszaidézni a valamikor történeteket, pláne ha az kellemes események sokasága.

Szorgalmunk és kitartásunk (talán a tehetségünk?) meghozta gyümölcsét, mert a Lehel Klub nagytermében vasárnap működtetett Ötórai Teához a közönségszavazatok alapján a mi együttesünket választották. Tulajdonképpen hirtelen fel sem fogtuk, hisz Rigó Tibor remek együttesét váltottuk a közönség kívánsága/akarata szerint. Ez akkor egy óriási dolog volt számunkra. Három gitár + dob, klasszikus Beatles felállás, és természetesen néhány sikerszámot is előadtunk tőlük. Ekkor 1964-et írtunk, és ennek bizony már majdnem 50 éve. Az új zenével jelentkező, új divatot diktáló Beatles angol zenekar példátlan sikere annak is köszönhető, hogy a 1960-as években bontakoztak ki az akkori nyugati országokban a különböző ifjúsági mozgalmak, új hullámok, a szabadság korlátlan igénye. Mintha megváltozott volna a világ eddig

Az ötórai tea első együttese

megszokott rendje, amiben a zene bizony élen járt. Ez nekünk éppen kapóra jött, megfogtuk a zenét és nekilódultunk, ahogy írtam, három gitár + dob klasszikus felállással. A hangszerek beszerzése abban az időben igen kritikus pont volt. Egy számunkra elérhető, megbízható gitár márka, amelynek nyaka, gépezete nem engedte, hogy a behangolt hangszer húrjai „elmásszanak”, anyagilag szinte elérhetetlennek látszott. A kis csapatunk szorgalmának eredményeként létrejött egy egész estét betöltött műsor, mely elsősorban a Shadows, a Spotnicks, a Ventures, a Beatles, a Rolling Stones, az Animals, a Kings, a Roy Orbison együttesek, valamint Elvis Presley legjobb, általunk is előadható számaiból álltak. Ha a felsorolt együttesek egy-egy számára gondolok, a hideg még a mai napig végigfut a hátamon. Mondhatom megérte még akkor is, ha 1964-ben sok délutánt és estét töltöttünk kemény próbákkal. Igen. Nem adták olcsón, de a táncparkettről a színpad felé, felénk sugárzó szeretet, vagy nem is tudom, talán a rajongás megtapasztalt élménye csodálatos, leírhatatlan. Ezt bizony csak akkor tudja az ember, ha átérzi, átéli. Nekünk szerencsénk volt. Ilyenek voltuk a fenti fényképfelvétel szerint 18-20 évesen,

Beatles-zakóban a Lehel Klub színpadán, ott, ahol olyan sokszor és sikeresen szerepeltünk. Nekem sajnos csak ez az egy fotó van birtokomban. Talán több kép nem is készült, mert ki gondolt még akkor a jövőre.

Az alapító zenekari tagok, akik miatt minden áldott vasárnap délután az Ötörai Teán megtelt vendégekkel a Lehel Klub nagyterme, nevezetesen: Gaál István basszusgitár/ének, Oszterhuber Béla kísérogitár/ének, Ludányi László (a képen nem látható) szólógitár és Rohonczi Viktor dob. Ebben a felállásban játszottunk 1965-ben is, abban az időszakban, amikor Ludányi László barátunkat néha nélkülözni kellett egyetemi elfoglaltsága miatt. A képen látható billentyűs, Sás Károly (ma is kiváló ismert zenész) helyettesítette nagy megelégedésünkre. Minden magára adó zenekarnak volt technikusa, így nekünk is, Virsinger Gyula gimnáziumi osztálytársam személyében. Ő feladata volt az erősítők kezelése, a technikai berendezések telepítése. A próbákat a Lehel Klub színpadán vagy sarokszobájában tartottuk, melyre lehetőséget az akkori igazgató, Kertész Valter adott és egyben szakszerűen felügyelt a kultúrházban zajló eseményekre, irányította az intézmény már akkor is magas színvonalú munkáját. A kis „névtelen” csapat a szabad idő nagy részét is együtt töltötte, ezzel mintegy kifejezve a színpadon való kommunikálás magas fokát. Éltünk is vele, figyeltünk egymásra. A próbákat kiterjesztettük a Bathó Kert – jelenleg a Barátok Temploma melletti sportkombinát – közepén álló, akkor még nem kisajátított bérleményünkre is, ahol lehetőség szerint az egész éjszakát daltanulással tölthettük. (Az épületet már rég lebontották, de a kiskapu még mementóként megvan, mindig megnézem, ha arra járok.) Felejthetetlen estéket, éjszakákat töltöttünk a kis házikóban a nyilvánosság elől „elbújva”, és ehhez azt is hozzá kell tenni – érezvén a dolog érdekességét –, hogy ekkor ez bizony rendhagyónak számított, ugyanis 1964-65-öt írtunk.

Az együttlét igazi haszna az volt, hogy ha szombaton éjszaka felvettünk egy megtanulható szót, azt jó esetben vasárnap délután az Ötörai Teán már játszottuk. Talán ezért is szerettek, tiszteltek bennünket, sokan a mai napig elismerően nyilatkoznak a beatzene terén nyújtott úttörő munkánkról. Az események feljegyzése közben azért még ma is elszoruló szívvel gondolok Ludányi László gimnáziumi osztálytársamra, aki zenei előképzettség nélkül – talán az átlagon felüli memóriájának köszönhetően, amit számos középiskolai matematikai versenyen elért eredménye bizonyított – sajátította el a másoknak megoldhatatlan feladatnak tűnő virtuóz gitárszólókat. Azután ugyanúgy Gaál Istvánra, aki a tiszta zenei hangzás érdekében az abban az időben nehezen hangolható maszek gitárokat oly nagy hozzáértéssel bűvölte, állítgatta, hangolgatta. Személyes találkozások alkalmából talán ezért gondolnak vissza az akkori Ötörai Teán szórakozók a mai napig oly nagy szeretettel együttesünkre, sorolják az ott elhangzott slágereket és az állandóan jelenlévők névsorát. Népszerűek voltunk a fiatalok, de az idősebbek körében is, aminek nagyon örültünk, azzal vissza soha nem éltünk. Sajnos ebből a klasszikus felállásból több fénykép nem maradt meg nekem. Az idő könyörtelen, és nincs tekintettel arra, amit az ember szeretne, így jutottunk oda, hogy a katonaság – akkor még kikerülhetetlen kötelesség – eljött még annak is, aki mindent megpróbált annak elkerülésére. A két kiváló, talán a formáció stílusát is meghatározó zenekari tag, Gaál István és Oszterhuber Béla kényszerű kiválásával megfogytakozott a zenekar, amire ugye nem készültünk fel, csak egyszerűen ott volt 1965 ősze. A kérdés adódott és dönteni kellett: hogyan tovább? Az én helyzetem azzal megoldódott (mármint a továbbzenélés szempontjából), hogy – mivel az érettségi után 1964-ben nem vettem fel az egyetemre – jelentkeztem egy kétéves hűtőtechnikai műszerész szakma elsajátítására a Jászberényi Ipari Iskolába. Érdekelt, mert érdekes és új volt. A Lehel Klub nagytermében tartott Ötörai Teák állandó vendégei (akiknek már „törzsasztaluk” volt ebben az időben, a pincérek kézműtatás alapján is tudták, hogy melyik társaság mit rendel), valamint

a Lehel Klub vezetősége is a folytatásra buzdított. Egy megoldásnak kínálkozott a zeneszolgáltatás terén már rutinos Harnyos Ferenc, ahogy akkor mindenki ismerte, Afrik felkérése, aki kiváló bőgőse és gitárosa volt korábban a Lehel Klubban, ill. a Petőfi kertben játszó (már említett) Rigó Tiborról elnevezett, hagyományos tánczenét játszó zenekarnak. Munkássága alatt bizonyított sokoldalúságával, zenei megbízhatóságával, rögtönzési képességével nagy segítségére volt az együttesüknek. Szeretett és tudott is zenélni, tanult és tanított, ezért aztán tiszteltük és szerettük. Gyermekei örökölték zenei tehetségét, így (tudtommal) az Etna, illetve a Ciklon rock együttesek megalapítói lettek, és a mai napig színvonalas fellépéseikkel gazdagítják Jászberény kultúrműsorait.

A formálódó együttes

A régi képen a már formálódó együttes. Ludányi László és Rohonczy Viktor (régii tagok), valamint Harnyos Ferencen kívül néhány buli erejéig Horváth Ottó, mint énekes/zongorista, és az új tagok: Zalai Tamás énekes/gitáros, Jakus Vendel ritmusgitáros, és Kovács Attila basszusgitáros – akik 1965 nyarán Nyeste Öcsivel és Sztárek Istvánnal próbálgatták a közös zenélés kezdő fogásait – együtt biztosították a zenekar fennmaradását, illetve ma már ki mondhatjuk, sikerét.

Elárulhatom, nekem az volt a célom, hogy olyan formáció szülessen, amit a közönség ugyanolyan lelkesedéssel fogad, mint azt korábban a pályakezdésem elején tette. Ma már

természetesen tudom, hogy a kívánt cél csak álom lehet, hisz nem csak mi szereplők, hanem az idő múlásával bizony a körülmények is változnak, és ez így természetes. Több jelenlévővel együtt emlékszem, hogy egy estén a forgó tükörgömb (ez volt a fénytechnika) felfüggesztése elszakadt, és ráesett a nemrég vásárolt billentyűs hangszerre. A hangszer szerencsére kisebb sérüléssel megúsza, és néhány hang kivételével használható maradt. Az világosan látszik az olvasó számára is, hogy a szórakoztatás egyben szórakozás is volt, ami tulajdonképpen boldoggá tette hétköznapjainkat, a mindennapi életünket. A dolgozat írása közben jutott eszembe Kodály Zoltán ehhez kapcsolódó gondolata, miszerint: „*Az ének szebbé teszi az életet, az éneklő másokét is*”. Úgy hiszem, nem teszek rosszat azzal, hogy az „éneklő” szót a „zene” szóval helyettesítem, ami a következőképpen változtatja meg az eredeti szöveget: „*A zene szebbé teszi az életet, a zenélő másokét is*”. Hát nem? – kérdezem, és egyben válaszolok is rá: igen. Megjegyzem, akkor erre a bölcs megállapításra tudatosan nem gondoltunk, és az ének-zene oktatása területén ezekben az években induló, úgynevezett Kodály-módszernek a zenekultúránkra gyakorolt később beérett hatására sem.

Visszatérve az eredeti gondolathoz (a formálódó beat zenekarhoz), Harnyos Ferenc zenésztársunk végleges kiválása az együttesből további munkára serkentett, mivel az ő elvitathatatlan tehetségét pótolni kellett. Az új tagok lelkesedése biztosíték volt arra, hogy talpon tudunk maradni, és ekkora már megfogalmazódott a társaság zenei igénye, illetve a magunkkal szemben támasztott követelmény is. Szerencsére Zalai Tamás, akinek zenei pályafutása már 1961 nyarán indult – Rigó Tibor zenekarvezető figyelt fel remek hangjára előadói érzékére – néhány próba után egy éven keresztül énekelt az együttesben különböző rendezvényeken, mint például: vidéki bálokon, a Lehel Klub divatbemutatóin, a Jászberényi Szabadtéri Színpad műsoros

Rivers együttes

estéin. Így már ott nagy rutinra tett szert, sikeres fellépéseivel tulajdonképpen bizonyította előadói tehetségét. Nagyon megkedvelte az új iránt fogékony zeneértő közönség énekhangját, jókedvét, és azt az őszinte lelkesedését, amivel kiállt a zenekar elé. Frontember volt az első perctől kezdve a szó jó értelmében, és a mai napig annak tartom, tarthatjuk. Nem húzódatott sokáig a beilleszkedési, összeszokási időszak, mert a közönség várta a zenekart. A fenti képen már a „régij új” együttes tagjai láthatók, balról Ludányi László, Zalai Tamás, Rohonczy Viktor, Kovács Attila, Jakus Vendel. Ígéretes formációnak indult.

A *RIVERS* együttes a felvételen lehet, hogy éppen a „Womp-bomp-a-loom-op-a-womp-bam-bom” azaz a Little Richard rock and roll-ját a Tutti Fruttit „nyomja”, a háttér függönyön viszont alig kivehető a zenekar neve. Az együttes névéről jut eszembe, hogy pályafutásom során ez az első csapat, amely a zenekari tagok által adott névvel rendelkezett. Hatalmas érzés volt visszagondolva, de bevallom, akkor nem nagyon érdekelt, hisz központban a zenélés állt. Az előző formációknak miért nem volt nevük, azt nem tudom, vagy talán nem is volt érdekes, mivel rajtunk kívül nem nagyon volt sok színpadképes zenekar. Majd csak az ezt követő időszakban alakultak – erről később – ezzel is színesebbé téve Jászberény zenei életét. Gözerővel „nyomtuk” a zenélést, meg természetesen a próbákat is. Célunk volt megszerezni minden új, nyugaton frissen megjelent (a külföldi rádiókban is sugárzott) együttesek legjobb, általunk is előadható nótáit. Persze, hogy ájtott a „vasfüggönyön” a Rolling Stones, a Kings, a Manfred Mann, a Cream, a Byrds és a Roy Orbison együttesek dalai, csak néhányat említve. Ki ne emlékezne a felsorolt együttesek dalaira, és ha Roy Orbisonnak az Oh, pretty woman számára gondolok, hát futkároz a hideg a hátamon még most is, ahogy leírtam az előadót, ill. a címet. Ennek a számnak az akkor úgynevezett „vas négy” lendületét bizony néhány színpad előtti szék ülőkéje bánta. Ma már tudom, hogy ez nem volt elfogatható viselkedés a rajongóinktól, de Istenemre, akkor tetszett, mi több, annál keményebben „nyomtuk.” Micsoda idők voltak! A mai mentalitással belegondolva talán el sem hiszik napjaink legénykedő zenészei, hogy a

zenekari felszereléseket vonattal szállítottuk a rendeltetési állomásra, ahol már a pályaudvaron vártak bennünket a rendezők. Aki csak tehetett segített a hangszerek mozgatásában, hisz ez akkoriban dicsőségnek számított. Volt olyan alkalom, amikor a Jászberényi vasútállomás teher áruszállító kézikocsiját kértük el, hogy az erősítőket, a dobokat és a hangfalakat ki tudjuk vinni az állomásra. Külön érdekessége volt ezeknek a kézikocsival történő fuvarozásoknak, hogy az akkor még kockakövel kirakott úton a kegyetlenül zörgő kocsikerekek hangja, a szokatlan zaj az utca mindkét oldalán lakókat kicsalta a kapuk elé.

Játszottunk nagy örömmel Jászberényben és a környező településeken kívül Szolnokon is, ahol szerdai napokon a fiatalokat vonzó, népszerű együttesek fellépésére volt lehetőség. Szorgalmunknak és remek repertoárunknak köszönhetően ez nekünk is megadatott, így néhány alkalommal vendégszerepeltünk a megyeszékhelyen. Lehetőségünk nyílt több alkalommal bemutatni városunk, Jászberény beat-zenei színvonalát az akkori Sport presszó kert-helységébe, majd a szolnoki Nemzeti Szálló éttermébe szervezett ifjúsági rendezvényeken. Ezekre a fellépésekre nagyon sokan elkísértek a városból, akik szerették, értették a zenénket.

Rivers együttes Szolnokon

sikeres programmal egyszerűen meghódították a megyeszékhely, Szolnok beat zenéért rajongó közönségét. Balról: Jakus Vendel kísérogitár/ének, Kovács Attila basszusgitár, Rohonczy Viktor dob és Zalai Tamás ének/gitár. A fotó a Nemzeti Szálló éttermi részében készült egy szerdai napon.

A szolnoki fellépések azért is voltak számunkra érdekesek, mert olyan együttesekkel váltottuk egymást, mint a Kilián, illetve az Integrál együttes, és ha jól emlékszem talán a Fantom zenekar is ebbe a körbe tartozott. Ami a bulik látogatóinak létszámát illeti (mert ez az elfogadottság értékmérője volt) nem volt különbség, ami nekünk igazi elismerést jelentett.

A haza védelmében nekem és Ludányi Lászlónak is be kellett vonulni a hadseregbe 1966. november 25-én, így megszakadt egy szerencsés időszak, ami bizony felejthetetlen számomra, de hiszem, hogy minden zenekari tag számára is.

A zenekar természetesen *RIVERS* névvel, tagcserékkel tovább működött még majd egy évig, majd egy új együttes, a Golden Star aratta megérdemelt sikereit a klub színpadán.

Az 1967. évben Zalai Tamás – aki ekkor a budapesti orvostudományi egyetemre járt, ahol fogorvosként diplomázott – vezetésével alakult együttesnek sikerült a város fiataljainak oly fontos találkozó helyét, a Lehel Klubot továbbvinni, a szórakoztatás folytonosságát két alkalommal – működésük első és utolsó időszakában – is biztosítani. Az intézmény mindenkori vezetői, munkatársai, népművelői mindig segítettek az ott fellépő zenekarokat, mert fontosnak tartották a fiatalok ilyen irányú igényeinek ellenőrzött kielégítését. Itt fontos megemlítenem Pethő Lászlót, aki 1968-tól 1976-ig volt az intézmény igazgatója, jelenleg az ELTE tanára, a Doktori Iskola Andragógia Alapprogram vezetője, illetve Gedei László akkor fiatal népművelő munkatársat, akik igen sokat tettek Jászberény város közművelődéséért, a fiatalok igényes szórakoztatásáért, magáért a klubmozgalomért.

A jászberényi katonazenekarban...

A katonasághoz való bevonulásom sem mindennapi volt, ugyanis a sorozáson engem Ludányi Lászlóval együtt egy dunántúli alakulathoz irányítottak. Már az is meg volt beszélve, hogy nem kell izgulnom, mert írnök leszek, csupán a Jászberénytől való nagy távolság fog kellemetlenséget okozni, mivel hosszabb időszakra még nem hagytam el állandó lakhelyemet. Egymás méregetésével telt igen lassan az idő, amikor egy általam akkor ismeretlen katonatiszt – aki a jászberényi alakulat állományának művelődéséért volt felelős – a sorozást irányító parancsnokkal a nevemen szólított, majd közölték, hogy szedjem össze a holmimat és menjek velük. A Barátok temploma melletti kultúrház előtt álló honvédségi teherautóig gyalogoltunk, ott három egyént leszállítottak, engem pedig meg fel, és mentünk a Nagykátai úti Dózsa György Tüzér Laktanyába, ahol a bevonulási procedúra tovább folytatódott. Ekkor még nem is sejtettem a váratlan történések lényegét. Később tudtam meg, hogy a jászberényi alakulat már jól működő zenekarának dobosra volt szüksége, és ennek a megoldásra az én nevem merült fel, amit a laktanya illetékesei kapcsolatukat felhasználva így módon oldottak meg. Az ott megjelent ismert katonák – köztük Oszterhuber Béla korábbi zenésztársam – elmondták, hogy a szerencsémeket a zenélésemnek köszönhetem. Természetesen hálásan gondolok vissza erre az időszakra is. A laktanyában – felismerve és élve az adott lehetőséggel – tudatosan egy olyan remek zenekar szerveződött, amely sorra nyerte a területi versenyeket, ezzel mintegy kiharcolva magasabb szinten a jászberényi alakulat vezetésének elismerést. A fényképfelvétel a kiváló eredményeket elért csapat látható egy területi verseny szünetében. A fellépésekre az alakulat civil egyenruhát/fellépő ruhát is készíttetett számunkra, ami a színpadi megjelenésünket csak fokozta. Nagyon élveztük, hisz a próbák, az utazások, a fellépések által szaladt az idő, ami másoknak bizony a kerítésen belül nem adatott meg. Szerencsések voltunk, de sokat is dolgoztunk közösen a sikerekért, ami nem csak nekünk és az alakulatnak, hanem Jászberény városának is nagy elismerést jelentett.

Rocket együttes

A *ROCKET* együttes több rangos zenei versenyen négy katona és két polgári taggal lépett a közönség és a zsűri elé. A jászberényi alakulat tagjai: Bodó Sándor szólógitár/ének, Oszterhuber Béla ritmusgitár/ének, Faragó László orgona, Rohonczy Viktor dob. Vendég (polgári) tagok, akiknek a neve zenész berkekben már jól csengett Jászberényben: Jakus Vendel kísérőgitár, Kovács Attila basszusgitár.

A vezénylések – ami a katonaságnál egy általános dolog – a zenekart is érintették, de szerencsénkre Truschinger Károly jászberényi zenészbará-

tunk az alakulatunkhoz került, és mint ismert, rutinos basszusgitáros azonnal be is kapcsolódott sikeresen az együttes munkájába. A daltanulás élménye, a közös zenélés öröme volt az, amely közelebb hozott bennünket.

Tudtunk egymásra támaszkodni és egymásban hinni, így ezek után el is hitettük magunkkal, hogy a kitartó próbák meg fogják hozni az eredményt. Ennek a kitartó munkának és a felet-

teseink által biztosított feltételeknek köszönhetően sok számos területi verseny győzteseként hagytuk el az arénát, többek között megnyertük a hadseregbajnokságot, ami azért csodálatos dolognak számított akkor, amikor a vetélytársaink között már országosan elismert nevek szerepeltek. Felléptünk Debrecenben az Arany Bika Szálloda csodálatos Bartók Termében, és az ott nyújtott teljesítményünk alapján részt vehettünk 1968. évben az országos KI MIT TUD versenyen, Budapesten. A vetélkedőn való részvételért a zenekar tagjai Emléklapot kaptak, amit én azóta is féltve őrzök. Sajnos a megmérettetés nem úgy sikerült, ahogy azt szeretttük volna, így a TV-s szereplés csak egy szép álmom maradt számunka. Természetesen nekünk már az is főnyeremény volt, hogy az elődöntőig eljutottunk, és láttuk egy kicsit a színpalak mögötti művészetet valóságát. Ez bizony vidéki szemmel egy külön furcsa világ, és ha ebbe nem tudsz beleszőpenni (beleszületni) időben, akkor vége, ha pedig benne vagy, talán nem is tudsz kiesni belőle.

A katonai pályafutásom 1968 őszén befejeződött, leszereltem, és ezzel véget is ért életem egyik meghatározó fejezete, melyet az előzőekben próbáltam röviden bemutatni.

Mondanom sem kell, hogy a mi úttörő munkánkat követve Jászberényben több igen tehetséges emberkékből álló beat zenekar alakult. A zenei irányzatuk szerencsére megoszlott, ami az őket körülvevő rajongók táborát is megosztotta. Voltak, akik a könnyebb, és voltak, akik a nehezebb, keményebb stílust képviselték. A zenekari rajongók közössége nemcsak a városban lakó fiatalokból tevődött össze, hanem Jászberény vonzáskörzetéhez tartozó településeken élőkől is. Minden csapatnak megvoltak azok a települések, ahová rendszeresen jártak fellépni. A dolgozatomban szeretnék bemutatni néhány „első hullámban” megalakult, rendszeresen az Ötörai Teán közreműködő jászberényi beat együttest a vélt működésük sorrendjében.

A Lehel Klub színpadán rendszeresen játszó RIVERS együttes felbomlása után (1967) fellépő kiváló beat együttesekről...

A *GOLDEN STAR* zenekar 1967-ben alakult, alapító tagjai voltak: Gaál Sándor dob, Somogyi Ferenc szólógitár/ének, Szabó László basszusgitár/ének, Zalai Tamás ritmusgitár/ének. Később a zenekar tagjai voltak még: Jakus Vendel ritmusgitár/ének, Kiss Béla basszusgitár/ének, Knorr János menedzser, Cs. Molnár László ügyintéző, Szabó Károly dob és Truschinger Károly basszusgitár/ének.

Az együttes rendszeresen fellépett a Lehel Klub nagytermében tartandó Ötörai Teákon, a környező települések kultúrházaiban, az Aprítógépgyár és különböző szórakoztató helyek színpadán, valamint a jászberényi Pannónia Bárbán. Műsoruk jelentősebb részét Creedence Clearwater Revival slágerei, valamint az együttes saját szerzeményei – Hová tetted a hajad, Helló részeges, Miért vársz, és a Milliomos vagyok – alkották. A zenekar 1972. március 25-én a KI MIT TUD vetélkedő megyei

Golden Star zenekar (1969)

döntőjén a POP szolnoki zenekarral együtt jutott tovább a TV selejtezőre, és készült rádiófelvétel is, Zalai Tamás, Jakus Vendel, Truschinger Károly és Gaál Sándor tagokkal. Az elért igen rangos eredmény csak fokozta az együttes népszerűségét. A közkedvelt Golden Star együttes igen mozgalmasnak mondható sikeres közel hat év után hivatalosan 1972. dec. 31-én oszlott fel, melynek történetét – véleményem szerint – meg kellene örökíteni, ezzel is gazdagítva a jászberényi beat korszak írásos emlékeit.

A *HOLYMANS* csapat 1968-ban szerveződött, és remek aktuális slágerekkel folytatták a Lehel Klubban 1964-ben indított ötörai bulikat. Hamar elnyerték a közönség szimpátiáját. A zenekar rövid ideig, kapott információ szerint 1970-ig működött. Az együttes

Holymans együttes

tagjai az 1969-ben készült fotón: Oszterhuber Béla ének/gitár Mézes János szólógitár, Truschinger Károly basszusgitár, Kovács Attila orgona/szaxofon, Révfy Miklós dob.

A *GOLDEN DRÓT* zenekar 1972 végén alakult Jászberényben. A zenekar tagjai: Oszterhuber Béla ének/gitár, Truschinger Károly basszusgitár, Mézes János szólógitár és Gaál Sándor dob. A fotó az együttesről és felszerelésükről, a jászberényi szigeten készült, háttérben a Déryné szobor látható. Tagjai balról, a fenti leírt sorrendben láthatók. Állandó fellépési helyük a Lehel Klub Ötörai Tea volt. Mű-

Golden Drót zenekar

ködésük információim szerint 1973-ig tartott, majd a zenekar átalakult...

A *NARANCSROCK* együttes dobosa Révfy Miklós lett, majd Truschinger Károlyt Szórád Tamás váltotta. Az új együttes tagjai 1973-ban: Oszterhuber Béla ének/kísérőgitár, Szórád Tamás basszusgitár, Mézes János szólógitár, Révfy Miklós dob. A zenekar tagjai már több eredményes formációban szerepeltek, előadásmódjuk egy kicsit eltért az eddig megszokottól, talán érezhető volt műsorukon keresztül egy új zenei hullám.

Narancsrock zenekar

Oszerhuber Béla kiválása után tagja volt még az együttesnek Szikra József gitáros, illetve Szabó János énekes gitáros az 1976-os felbomlásukig. Ebben az időszakban szűnt (szüntették) meg a hosszú évekig jól működő Ötóriai Tea táncos rendezvényt a Lehel Klubban. Valószínű a vezetőváltást követően nem fért bele az új kulturális koncepcióba, illetve jött a gépzenével a lemezlovas időszak. Meg kell még említeni az ugyancsak beat zenét játszó jászberényi ZSE-TON együttest. A csapatot Kolozsvári Miklós basszusgitáros alapította, Szikra József gitár, Szabó János ének/gitár, Varga Péter dob és Lukácsi Sándor dob részvételével még a hatvanas évek végén, és bizony több éven keresztül zenéltek Jászberényben, illetve a környező települések rendezvényein. Meg kell emlékeznünk a jászberényi Pannónia Bárban játszó mindig remek – inkább bárzenét játszó – profi együttesekről, hívatásos zenészekről, közülük is mindenki előtt Szentirmai Szabolcsról és feleségéről, Katiról, akik mindig jól kiválasztott tagokkal szórakoztatták évtizedeken keresztül közönségüket itthon és külföldön egyaránt.

Az Ötóriai Teán túl...

Ne felejtsük meg arról sem, hogy ebben az időben, úgy 1970 körül még klasszikus cigányzenekar is szórakoztatta az arra vágyókat Jászberényben, ha jól emlékszem a mai „Kulacs” vendéglőben, a „Borpincében,” a későbbi Stella étterem helyén, és természetesen a „Kőhídi” kocsmban. De jó is volt hallgatni a Kőhidiban Miska bácsi ritmikus bőgőjátékát, miközben minden érkező vendéget a szemével üdvözölt. A négy bőgőhúr közül kettő biztos, hogy színes villanyvezeték volt, aminek csattanása hozta a ritmust. Szerettük őket, és olykor-olykor néhány korsó vagy pohár mellett szívesen hallgattuk játékukat. A '60-as évek végén próbált és lépett közönség elé Csernovszky Kálmán, Truschinger Károly, Pócz László és Versegi István a későbbi Apostolok formáció elődje. Néhányan emlékeznek még Farkas József (Yoko) vezette Sonora nevű együttesére, sajnos én nem láttam és nem hallottam őket, mint ahogy a Szaniszló József által 1967-ben alapított, néhány évig működő Telstar együttest sem. A zenekar tagjai Pugner István dob, Nagy Dezső k. gitár és Csipe Imre basszusgitár voltak. Ma, Telstar Giutar Band néven Szaniszló József vezetésével, Szajkó Sándor, Bujdosó János és Rózsa Ferenc tagokkal a Shadows zenéjének tolmácsolására eredményesen újraszerveződtek. Meg kell említenem az APOSTOLOK együttest, akik az 1970-es években működtek Jászberényben. A kemény, többnyire Black Sabbath stílusú zenét játszó formáció tagjai Gulyás László gitár, Pócz László szólógitár, Szajkó Sándor basszusgitár és Versegi István dob. Igen sok helyre vitték el zenéjüket, végül is Berente Imre orgonistával kiegészülve – aki a Jászberényi Öregzenészek Baráti Körének vezetője, és a Jászberényi Amatőr Rock Fesztiválok főszervezője volt – a Tiszti Klub pincehelyiségében szolidabb zenével szórakoztatták a törzsközönséget. A Baráti Körhöz köthető egy nagy létszámú jászberényi amatőr zenésztalálkozó, ami az Ifjúsági Házban került megrendezésre. A találkozón 67 kiváló zenész lépett a színpadra. A zenészekről készült fotók a Duó hangszerbolt honlapján megtalálhatók: www.duohangszer.hu

1970-ben alakult a LEHEL MERKURIA zenekar Ludányi László, Jakus Vendel és Rohonczy Viktor alapítók kezdeményezésére a Hűtőgépgyár agyagi támogatásával. A zenekart megemlíti egy, az 1971. május 22-i Szivárvány műsorsorozat rádiós vetélkedőjén résztvevő és díjazott a Madrigál Kamarakórust bemutató, Megyei Néplap cikke, „Az ének szerelmesei között” címmel: „*Aki este fél nyolc táján látogat a jászberényi Déryné művelődési központ munkásklubjába, különleges jelenségnek lehet tanúja. Elcsendesednek a kártyaklub tagjai, abbahagyja a próbát a MERCUR beat-zenekar. Rövid idő múlva a toronyszobából már a következő hangzik: „Figyelem gyerekek, megadom a hangot...” Megkezdődik a DMK – Hűtőgépgyár madrigál*

kamarakórusának próbája Rohonczy Andrea vezetésével.... a cikk természetesen folytatódik a kórus bemutatásával. Az együttest még a Jászberényi Szabadtéri Színpadon fellépő fővárosi művészek zenei kíséretére is felkérték.

A fiatalok szórakoztatására a szabadtéri színpadon megrendezésre kerülő, a város által szervezett zenekari vetélkedőn több helyi és más településekről nevezett együttes lépett fel. A Jászberényi Szabadtéri Színpadon a *LEHEL „MERCUR/MERKURIA”* zenekar, mint a zenekari vetélkedő legeredményesebb résztvevője. Tagok: Jakus Vendel, Rohonczy Viktor, Földes László, Ludányi László. (Egy rövid ideig a kezdeti időszakban Kalla Péter is tagja volt az együttesnek.)

A zenekarral néhány – a szponzor által rendezett – összejövetelen léptünk fel, továbbá több alkalommal a környező települések kultúrházaiban. A fellépések egyre ritkultak, ennek aztán egyenes következménye volt, hogy a zenekar felbomlott, ezért érthető, hogy számomra ez nem volt egy nagyon sikeres időszak.

Ekkor én már a Hűtőgépgyár Madrigál Kamarakórusában énekeltem, mégpedig a basszus szólamban. A kórus megalakulásának előzményeiről, történetéről, munkájáról, eredményeiről és sikereiről egy külön fejezetben foglalkozom, mely összeállítás rövidített változata nagy örömmre a Jászsági Évkönyv 2012-es számában megjelent. Meg kell még említenem, hogy ezekben az években jártam a Kecskeméti Gépipari és Automatizálási Főiskolára, ahol

Lehel Merkuria zenekar

1974 évben diplomáztam. Most vagyok igazán zavarban, mikor az 1970-es évek elején – ez még a beat korszak – formálódott zenekar indulásának eseményeiről kívánnám összeszedni gondolataimat. Nem is tudom, hogy ki szolt kinek, ki volt a kezdeményező, de az biztos, hogy 1972-ben néhány hónap alatt megszerveződött a következő rövid életű együttes.

A *DRÓT* együttes tagjai voltak: Oszterhuber Béla ének/kísérőgitar, Szentirmai Zsolt orgona, Balla Tamás gitár/ének, Pócz László szólógitar, Kovács Attila basszusgitar és e sorok szerzője, Rohonczy Viktor dob. Igaz, hogy Balla Tamás gitáros volt az együttesben, de nagyon sokat orgonázott. Aktuális slágereken túl játszottunk néhány Jimi Hendrix számot a Foxi lady-t, a Hey Joe-t, a Fire-t, és a Remember-t. Az együttes néhány fellépést követően énekes, illetve billentyűs váltással átszerveződött, aminek két együttes lett az eredménye, a korábban említett Golden Drót és a következőkben bemutatott Drót 5100.

A *DRÓT 5100* új beat együttes 1973 elején alakult. A *DRÓT* zenekari nevet, ha jól emlékszem Kovács Attila mindkét formáció oszlopos tagja terjesztette elő, amit mi ugyan egy kicsit furcsállottunk, de végül is egyöntetűen elfogattunk. A *DRÓT* együttesről sajnos nincs birtokomban fényképfelvétel. A próbahelyünk, valamint kezdeti időszakban az egyik törzshelyünk a Bercsényi úti Ifjúsági Ház volt, ahol nagyon-nagyon sok teltházas bulit szerveztünk a jászberényi fiatalok számára. A zenekar tagjai: Zalai Tamás, Balla Tamás (rövid idő után kivált a zenekarból), Kovács Attila, Jakus Vendel, Pócz László és Rohonczy Viktor. Mondanom vagy írnom sem kell, hogy az átszerveződött zenekar nagy elhatározását szem előtt tartva merült

bele az új műsor összeállításába és megtanulásába, amely a régi zenedarabokon kívül az akkor új zenei albumát bemutató Uriah Heep együttes kiváló slágereire – Gypsy, July morning, Lady in black, Easy livin', Sunrise... – esett. A Hammond hangzásra épülő lendületes zeneszámokat mi Capri orgonával tudtuk pótolni, és mindent megtettünk annak érdekében, hogy hangzásilag és ütemileg ne nagy különbséggel hozzuk az eredetit. Ennek érdekében a próbák rendszeresek és alaposak voltak, ahová a tagok az otthon kigyakorolt agyagot hozták. Szerencsére a zenekar tagjai már korábban, más zenekarokban bizonyították kivételes előadói képességeiket. Volt olyan dal, amelyet az első összejátszás alkalmából sikerült végigjátszani. No, erre mondanánk most, hogy: ez sem semmi! Szükség is volt az igyekezetre, ugyanis meg kellett felelni egyrészt a közönség igényének, a magunk elvárásainak, és nem utolsósorban azért, mert rajtunk kívül több tehetséges zenekar is működött Jászberényben. Emlékezetem szerint a működő együttesek között klasszikus értelemben vett rivalizálás nem volt, a közönség megoszlott a zenei kínálatok között, így nem is volt szükség rá. Természetesen az olyan előkelő – egyben rangot adó – helyen való fellépésekért, mint a Lehel Klub mindig ment a versengés. Sokat voltunk együtt nemcsak a fellépések alkalmából, hanem szabadidőben is, így aztán már szinte minden mozdulatot, mimikát ismertünk. Már tudtuk előre ki mit akar, és ennek megfelelően reagáltunk, szinte kitaláltuk egymás gondolatait is. Ebben a szakmában ez kell is, mert a színpadon már késő lett volna bármit is mondanunk egymásnak, de mimikával annál többet. Az effajta kommunikációs eszköz fontosságával minden gyakorló zenész tisztában van és biztos használja is. Ettől természetesen még mindenkinek ismerni kellett az előadott dalt, mert azt már az általános iskolában megtanultuk, sűgni is olyannak lehet eredményesen, aki azért felkészült, valamelyest otthon van az adott témában.

Elérkezett a nagyon várt nap, a DRÓT 5100 KLUB indító koncertje a jó akusztikával rendelkező jászberényi Papucs Pincében. Csodálatos volt az a várakozás, az idegfeszültség, mai divatos szóval adrenalin, mely mindenkire rá volt írva. Természetesen ez csak addig tartott, míg fel nem hangzottak Knorr János felkért műsorvezető határozott bevezető mondatai, amit ez idáig nem tudtam elfelejteni: „Helló fiúk, helló lányok, szeretettel köszöntelek benneteket ezen a verőfényes nyári délutánon...” a szöveg tartott tovább, hisz a zenekari tagokat külön-külön is bemutatta, és ez idő alatt ment a zenénk. A műsor szenzációja volt az erre az alkalomra begyakorolt és jól előadott Uriah Heep nóták sora, amelyeket a közönség addig nem hallott. Lendületes ritmusú darabok szinte sokkolták a vendégeket, de azt gondolom, hogy leginkább bennünket, előadókat, mert várakozáson felül sikerült megszólaltatásuk. Szerettük ezt az 1969-ben megalakult angol együttest, a hangzását és lendületes számait. Mintha nekünk is írták volna ezeket – gondolom elfogultan. Ebben az időben a fesztiválok és koncertek kedvelt előadói voltak, és sajátos hangzásuk meghatározója elsősorban énekesük volt. Az orgona virtuóz megszólaltatása, a dob és gitárok ritmusváltásai sajátos és egyéni hangzást biztosítottak a bandának, amibe mi persze bele is szerettünk. A Uriah Heep a rock történet egyik „mágikus” csapatává vált. A Look at yourself című albumukkal, illetve számukkal jutottak a csúcsra, és csak néhány cím a műsorunkból: Gypsy, Lady in black, The shadows and the wind, Easy livin', July morning, Sunrise... Néhányan még ma is lelkesen emlékeznek a bulik jó hangulatára.

A DRÓT 5100 együttes 1973-ban, amikor még nagyon-nagyon bíztunk a jövőben. A fényképfelvételen – ahol én gitárosként pózolok – látható felállásban arattuk a sikert azokon a helyeken, ahol megfordultunk, ahová sikerült eljutni zenénkkel. A zenekar tagjai: Kovács Attila, Jakus Vendel, Zalai Tamás, Pócz László és Rohonczy Viktor. Természetesen annak ellenére, hogy minden rendezvény ahová meghívtak bennünket remek volt, viszont nekem – de talán nyugodtan mondhatom a többiek nevében is – a Papucs pince maradt az igazi fellépő

Drót 5100 együttes

hely, ahol a belsőtér minden pontjában érezhető volt az a hangulat, az a nyomás, ami magával ragadta szerdánként a társaságot. Mondanom sem kell, hogy kellemes időszaka volt ez az életünknek, nemcsak nekünk, zenészeknek, hanem a jászberényi zenerajongó baráti közönségnek is. A közösen eltöltött esték, éjszakák az utazások alatt alaposan megismertük egymás szokásait. Ez volt, ill. lehetett a biztosíték arra (ezt már korábban is megjegyeztem), hogy a színpadon előadás közben észrevétlenül tudtunk egymással kommunikálni. Szerencsénk volt, mármint a zenekar tagjainak, még abban is, hogy az együttes frontembere, énekes gitáros minden mozdulatával és rezdülésével segítette a nóta pillanatnyi hangulatát közvetíteni. Ez kellett ahhoz, hogy ne csak ütemileg, hanem hangulatilag is egy dinamikus egységet alkossunk. A visszajelzések szerint sikerült, aminek természetesen borzasztóan örültünk, és ami további munkára serkentett bennünket. Azért ha jól belegondolunk ez egy ördögi kör, vagy egy mókuserék, mert egyszerűen ezek az apró sikerek, örömök inspiráltak minket újabb és újabb, nehezebb zenedarabok megtanulására, előadására. Nyugodtan kijelenthetem, hogy ez sikerült, és sikerült a hobbizenélés mellett a magánéletünkben is megcélzott kihívásokat rendre eredményesen teljesíteni. Volt időszak, amikor egy héten három alkalommal is színpadra léptünk. A jászberényi fellépéseken kívül természetesen nagy szeretettel játszottunk a környező településeken, hol többször, hol csak egyszer, de az biztos, hogy a közönség sorai között rendszeresen felbukkantak a zenekart szerető törzscsapat tagjai, akik elkísértek bennünket, és ők jelentették a szórakozók magját. Természetesen játszottunk a régi sikereink színterén is a Lehel Klub nagytermében különböző nagyszabású táncos esteken, tablóbálokon. Ezen rendezvények hangulatához hozzátartozott a régi Ótórai Tea emlékeinek felelőlegesen a szórakozó közönség tagjaival, és az sem volt számunkra közömbös, hogy a nagyterem akusztikája kiváló, így az akkori erősítő berendezéseink jó hangminőségben tudták betölteni a nagyterem minden zugát. Ha már az imént a zenekari erősítők is szóba kerültek szeretném röviden leírni azokat

a márkákat, amivel a pályafutásom alatt találkoztam különböző együttesekben. Az eső együttesünknek – akikkel indult az Ötóriai Tea – a maszek erősítőkön túl a gyári berendezése egy szürke fémházba épített, kültéri beszédhangosításra tervezett két hangfallal rendelkező (fotón is látható) BEAG erősítő volt. A visszhangosítót szalagos magnóból, valamint néhány elektromos berendezést Ludányi László gitárosunk készített, a hatalmas hangfalakat mi magunk raktuk össze. A Golden Star valamint a Holymans együttesek már gyári, az akkori NDK-ban gyártott, különböző teljesítményű Regent (MV 3, 30, ill. 60 Wattos) erősítőket használtak. A Golden Drót és a Narancsrock meghatározó zenekari berendezése a Marshall és a Meazzi volt. Említést érdemel a Lehel Merkuria együttes magyar gyártmányú, úgynevezett Beloton márkanévű (Selmer erősítő mintájára készített) hangszererősítő, melyet a szponzor, a Hűtőgépgyár vásárolt. A Drót 5100 zenekar Fender, Marshall, Laney erősítő és Wem visszhangosító berendezésekkel rendelkezett. Ezeket a márkákat használták a világ élvonalába tartozó zenekarok is. Egy zenei brit magazin szerint rangsorban az első a Fender erősítőegység, melynek első darabjai 1948-ban kerültek piacra, második a Marshall 50 wattos külön hangfallal rendelkező kivitele, ez 1962-ben került kereskedelmi forgalomba. Az ezeket a márkákat követő (kicsit lemaradva) Laney hang/hangszererősítőket 1967-től jegyzik, ezzel a berendezéssel kezdte pályafutását a Black Sabbath együttes. A nevezett berendezések elektroncsöves (EL 34) készülékek voltak, melyek ma is keresettek a piacon, szemben a félvezetős kivitelekkel. A felsorolt valamennyi erősítő berendezés a közreadott zenekari fotókon felfedezhető.

A felvételen látható a Drót 5100 együttes fellépés közben. A képet aláírásunkkal láttuk el, mintha éreztük volna, hogy nem fog sokáig tartani ez idillikus az állapot.

Azután szépen lassan alábbhagytak az induláskori lelkesedések, talán egy kicsit „el is szaladt a ló” – természetesen nem mindenkivel –, aztán a valamikori közös jökedvű pako-

Drót 5100 együttes a színpadon

lásból már kín lett, meg „nem is volt időm” és hasonló megnyilvánulások szomorították el a még lelkeseket. Igen, meg kell említeni, hogy egyik társunk éppen a Papucs Pincében tartott rendezvényen a berendezések összeszerelése után érkezett, és késése okát firtatva így kiáltott fel: „majd a tanárom megmondja”. Nem mondom, ekkor nagyot néztünk, aztán vége is lett. Egyszerűen nem volt mit tenni, 1974-ben szétesett a társaság.

Csak a változás állandó...

Kovács Attila basszusgitárosunk és fúvósunk kiválva az együttesből – ami ugye egyúttal a *DRÓT 5100* zenekar felbomlását is jelentette – profi zenész lett. Elszegődött egy Európát járó utazó cirkuszhoz, úgymond cirkuszi zenésznek. Biztos jelentett valami kitörést számára, de hogy olyan örömmel tudott-e muzsikálni, mint a *DRÓT 5100* együttesben, azt nem tudom, de ma már nem is lényeges. A búcsúkoncert alkalmából a Papucs Pince italmérő pultjánál elhelyezett – úgy emlékszem – „terta” mikrofonnal magnófelvétel is készült, amit később még vissza is hallgattunk. Akkor nem is tulajdonítottunk neki különleges jelentőséget, de ma már sokat adnék érte. Igaz, mintegy negyven év eltelte után is arra várok, hogy valahonnan előkerül. Később az itthon maradottakkal való beszélgetések alkalmával azért felmerült az a költői kérdés is, hogy ha Attila nem hagy itt bennünket, mire vihettük volna, meddig juthattunk volna el? Erre nincs és nem is kell válasz. Természetesen a kérdésem is olyan költői volt. De nem csak nálunk zajlott az élet, hanem a Golden Drót körül is, mert tagcserék után más zenekari névvel kezdte, jobban mondva folytatta működését a következő régi/új csapat az én emlékezetem szerint.

Bizony, egy idő után hiányzott a zene nemcsak nekem, hanem a zenésztársainak is, és kis töprengés után *MINI DRÓT* néven, vagy korábban név nélkül változó felállásban néhány éven keresztül szórakoztattuk az igényes zenére vágyókat. Jó néhány kerthelyiségnek, többek között Jászapátin (Lombos - ahogy sokan ismerték: Jössze - étterem), Jászszentandráson (Fészter) voltunk állandó meghívott vendégei a nyári hónapokban, télen pedig Jászszentandráson az étteremben. Jászapátin pedig egy pincehelyiségben zenéltünk, ott, ahol egy feltárást bemutató felvételeken a betonvasból készült rács még emlékezetemben van. Ma is úgy érzem, nagyon szerettük azt, amit csináltunk, és bátran kijelenthetem, hogy értettünk is hozzá. Érdekes visszaemlékezni az akkor már felmerült kérdésre: mikor állunk már megint össze egy „nosztalgia buli” erejéig több zenekarral. Az utolsó beat zenét játszó trió formáció (1979. szeptember) tagjai: Zalai Tamás, Truschinger Károly és Rohonczi Viktor.

Az említett formáción kívül több rövid életű csapatban is volt alkalmam játszani. Ezek az együttesek egy-egy alkalomra szerveződtek, de a tagok zenei műveltsége és sokoldalúsága, gyakorlatuk biztosíték volt arra, hogy a megrendelő minden esetben elégedettségét fejezze ki a zeneszolgáltatás végén, legyen az például alapítványi bál, szilveszteri multság vagy egyéb táncos összejövetel.

A rendszeres zenélés befejezése után csak összejöttünk, és tartottunk néhány említésre méltó, jó hangulatú bulit. Ilyen alkalom volt 1989. január 20-án a Lehel étteremben több résztvevő zenekarral rendezett nosztalgikus est, ahol a korábban rendszeresen bulikba járók igen szép számmal megjelentek visszaidézni a korábbi évek hangulatát. A főszervező Borbás Ifa volt. Igen jó érzés volt számunkra a kitörő taps és a hangos tetszésnyilvánítás, amikor Bathó Edit műsorvető az együtteseket bemutató felvezető szöveg után bekonferálta a nevünket. De így voltunk ezzel valahányan, mert ez a megbecsülés/szeretet egyik fokmérője.

A Golden Star együttes fellépés közben (balról): Jakus Vendel, Truschinger Károly, Zalai Tamás és a dobok mögött takarva Rohonczy Viktor. Előkerültek a régi sikerszámok, amit a közönség nagy örömmel fogadott, és kísértük néhányan Pataki Lászlót (Cselentánó) is, aki az olasz slágerek, a Dino Conte: Azzuro, Bobby Solo: Christina, Adriano Celentano: Bouna sera Signorina, (hogy csak néhányat említsek) előadásában jeleskedett, mint korábban. Érdekesen csengő eredeti hangja, előadói stílusa utánozhatatlannak tűnt. Olyan „olaszos” volt.

Az előzőekben megvillantott, jól sikerült (sokak szerint az egyik legjobb) rendezvényt követően a Lehel Vezér Gimnázium udvarán egy teherautó pótkocsijából összeállított színpadon megismételtük talán kevesebb résztvevővel, de annál nagyobb lelkesedéssel.

Itt szerepelt nagy sikerrel a Márka formáció tagjai: Truschinger Károly, Szikra József, Pócz László, és aki sajnos nem látszik, Harnos Miklós orgonista, és a dobszerelés mögött Rohonczy Viktor. A jó hangulatú rendezvény sokáig beszédtema volt a városban, sokan gratuláltak a fellépő amatőr zenészeknek, akiknek ismét sikerült megmutatni tehetségüket. Itt lépett fel Puskás István énekes, orgonista, valamint néhányan a már korábban bemutatott formációkból.

A RETURN együttes a kilencvenes évek elején közreműködéssel alakult, mely számomra családi ok miatt bizony rövid életűre sikeredett. Tagjai megalakulásakor: Harnos Miklós, Pócz László, Szajkó Sándor, Szabó László és Rohonczy Viktor. Az együttesből való kilépésem után jó ideig nem foglalkoztam a zenélés gondolatával, helyemet Varga Péter vette át. A zenekarvezető, aki maga nem játszott, csupán szervezéssel, a fellépések lebonyolításával foglalkozott barátunk, Terenyi Tibor volt. Az együttes néhány fellépés után felbomlott, vélhetően különböző zenei elképzelések miatt, de az is közrejátszhatott, hogy ebben az időben már nem hívták fellépni a zenekarokat, és sajnos a nem foglalkoztatott, sikerélmény nélküli közösségeknek ez a sorsa.

A minket követő generációból is sok jó együttes szerveződött Jászberényben, de ennek leírása, bemutatása már meghaladja az ismeret (élmény) anyagomat, azért néhány nevet csak említenék. Ludányi László – régi iskolai és zenésztársam fia – gitár, Sinka Tamás dob. Természetesen tisztelet a többi – akkori és mai – lelkes amatőrzenész tehetségnek, akiket név szerint sajnos nem ismerem.

Golden Star együttes (1989)

Márka formáció

A nosztalgia korszak kezdete...

Ahogy mondani szokás, „telt múlt az idő,” és egyszer, 1999. március 14-én a régi sikereink színterén, a Lehel Klubban került megrendezésre egy nagyszabású nosztalgia est a *GOLDEN STAR* zenekarral. Ez volt a második közönség előtti fellépésem az együttessel. Repertoárunk jelentős hányadát az 1967-ben alakult Creedence Clearwater Revival zenekar, valamint Beatles, Rolling Stones, Elvis Presley... nagyszerű válogatott nótái, illetve az együttes saját szerzeményei adták. A zenekar játéka mindig tetszett annak ellenére, hogy én személy szerint abban az időben nem túlságosan rajongtam a Fogerty fivérek által képviselt irányzatnak. Zalai Tamás lelkes irányításával végzett szervező és előkészítő munkát követően a *GOLDEN STAR* úgynevezett „NOSZTALGIA BULI” invitáló plakát tervét és elkészíttetését Jakus Vendel zenekari tag vállalta. Az est zökkenőmentes lebonyolítását (terem, vacsora, ruhatar, engedélyek stb...) a Lehel Klub akkor is elismert vezetése és munkatársai intézték nagy hozzájárulással. A plakátokon illetve a meghívókon megtalálható a korabeli zenekart alapító tagok, a később csatlakozó, valamint a jelenlegi tagok, illetve az esten fellépő barátaink névsora. Talán érdekes kiemelni minden kommentár nélkül a megrendezés időpontját meghatározó szöveget: „1999. március 14-én, vasárnap, a Nemzeti Ünnepe előestéjén.” Ekkor kezdődött el nagy várakozással egy új korszak, aminek valahányan részesei lehettünk, illetve vagyunk. Visszagondolva ez bizony nem most volt, azóta nagyon sok víz lefolyt a Zagyva várost átszelő szakaszán is. A szervező Golden Star együttes tagjai: Zalai Tamás, Jakus Vendel, Truschinger Károly, Szabó László, Rohonczy Viktor és vendégei: Pócz László, Oszterhuber Béla, Szikra József. Most is, mint általában megállapíthatjuk, nem volt hiábavaló az a sok-sok próba, amit az est sikerének érdekében tettünk, mert a résztvevők tapsukkal jutalmazták. Sokáig beszédtema volt a jó hangulat az érdekelt körökben, és az értekezés mindig azzal zárult, hogy: „Mikor lesz a következő? Már alig várjuk!”

A remekül sikerült műsorunknak köszönhetően legnagyobb meglepetésünkre a 2000-ben megrendezésre kerülő Jász Bálon a fellépő díszvendégek között lehettünk, amire méltán büszkén emlékezünk. Meglepő volt, mert érdekes módon nem volt divat itthon élő és dolgozó tehetséges, a közönség számára ismert személyeket/közösségeket/zenekarokat meghívni. Nem ragozom tovább, ez volt a trend itt, a Jászság fővárosában, pedig szerintem városunknak is megvannak a maga helybéli kiválóságai a kultúra minden műfajában, a sport minden ágában, csak helyet kell nekik adni. Meghálálják!

A hagyományos felállású zenekarral való élő zenélés már tulajdonképpen nem volt valami kelendő árucikk, mint a korábbi években, évtizedekben, így aztán a zenekarok száma is csökkent a foglalkoztatottság hiánya miatt. Néhányan az alkalmi, illetve a lagzis zenélést választották, ami kicsit felejtette a színpadi szereplést. Helyi szórakoztató zenekarok patronálása, ill. foglalkoztatása egyszerűen megszűnt, pedig itt mindig is voltak és lesznek ez irányban tehetséges, lelkes emberek. Az említett nehézségek ellenére azért volt egy együttes Jászberényben, akiket a korábban említett 1999. évi nosztalgia bulira invitáló plakáton közreműködőként jelöltek meg, ők szórakoztatták a főprogram előtt és után a vendégeket. Ez volt a 90-es évek közepén alakult Kóktél együttes, melynek magam is tagja voltam, és mondhatom, hogy kellemes szórakoztató zenénk igen kelendő volt különböző színvonalas rendezvényeken. Ezért is kerültünk ide.

A *KOKTÉL* zenekar alapító tagjai: szólógitár Pócz László, orgona Fodor Sándor, basszusgitár/ének Szabó László majd ifj. Szajkó Sándor, dob Rohonczy Viktor. Volt időszak, amikor énekesnő is emelte az együttes hangzását és megjelenését Rácz Katalin személyében. Kel-

lemes küllemével, fiatalságával és szép hangjával járult hozzá az együttes sikereihez. Nem feledkezhetek meg Ács László szólógitárosról, aki Szolnokról járt át hozzánk, valamint az ugyancsak szólógitárosról, Husznay Miklósról. Az együttes – ahogy írtam – mintegy száz dalból álló repertoárja alkalmat adott arra, hogy az igényes esküvői vacsorákon, alapítványi bálokon szórakoztassa a közönséget. Nagyszerű korszaka volt az együttesnek, amikor Ács László, az Integrál együttes gitárosa egy rövid időre Szolnokról átszegődött hozzánk, és gitárjátékával új szintet hozott, hisz ekkor tudtuk műsorra tűzni a Shadows együttes néhány örökzöld melódiáját, az Apache, a Guitar boogie, a Johnny guitar, Atlantis, a Guitar tango a Thema for young lovers... szólószámokat.

Az egyik jól sikerült nagyszabású rendezvény alkalmával készült fotórészlet a *KOKTÉL* együttesről fönt a Lehel Klub színpadán. Az 1987-ben készült felvétel középpontjában a dobos/dolgozatszerző a Trova dobfelszerelés mögött, előtérben a színpad elejére halmozott tombolatárgyak, melyek a szokásos sorsolás alapján kerültek a nyertesekhez.

Rohonczy Viktor (Koktél együttes)

Igen, aztán közel másfél évtizedes közös fellépésünk után valami eltörött. Furcsa volt hosszú évek együttenélése után

érezni az őszinte zenész barátság hiányát, de én végül megértettem, és a zenekar szétvált. Azt nem szabad elfelejteni, hogy a zenész barátság az valamivel több, mint úgy általában. Miután a rendszeres fellépésnek vége szakadt, csak a nosztalgia bulik tervezése tartotta közel hozzánk a zenélés reményét. A Golden Star együttes 1999. évi fellépését követően tíz évnek kellett eltelnie, mire ismét összejött. Sokat próbáltunk, sok régi számot gyakoroltunk át sikeresen, így az egész estét betöltő programmal tudtunk a közönség elé állni, már nem kellett kíséret zenekar. Mondanom sem kell, hogy nagy izgalommal vártuk a következő NOSZTALGIA BULIT, mely 2009. március 21-én került megrendezésre, természetesen a régi sikereink színterén.

A meghívóra került mondat, miszerint: „Reméljük, hogy pár órára veletek együtt sikerül felidézni és újra átélni fiatalágunkat!” Hatott is, mert a hangulat semmivel sem volt kisebb, mint valaha a beat korszakban, amikor még fiatalok voltunk. Talán el is feledtük az elmúlt néhány évet. A fellépők: Truschinger Károly, Rohonczy Viktor, Zalai Tamás és Jakus Vendel.

Golden Star együttes (2009)

A remek fellépést követő baráti találkozások alkalmával számtalanszor az volt köztünk a beszéd fő témája, hogy mikor legyen a következő nosztalgiaest. Az soha sem volt kérdés, hogy ne legyen, csak tudomásul kellett venni, vannak az életben olyan tőlünk független akadályok is, melyek meghatározzák mozgásterünket. Tudtuk azt, hogy akkor leszünk megint sikeresek a dobogón, ha megpróbálunk még többet adni a résztvevőknek ezért el is kezdtük a próbákat. Végre – három év eltelte után –elérkezett a nap, 2012. március 24. (szombat), amikor ismét találkozhattunk azokkal, akik ma is örömmel és szeretettel fogadnak bennünket. A zenekar a 45. születési buliját a „... hisz milliomos vagyok én! ...” Golden Star nótával indította, majd jöttek a régi felejthetetlen dallamok. A belépőjegyek most is, mint eddig napok alatt elfogytak. Sajnos a helykorlát miatt nem minden érdeklődővel tudtunk együtt bulizni, amit mi is nagyon sajnáltunk. „No, majd legközelebb találkozunk!” – mondtuk aztán, de hogy lesz-e, arra én már fogadni nem mernék. Rajtam nem múlik! Itt ismét eszembe jut a már korábban említett kodályi gondolatom, amit le is kell, hogy írjak: „Az ének (zene) szebbé teszi az életet, az éneklő (zenélő) másokét is.”

A Golden Star együttes látható a színpadon, de ezen az estén is, mint mindig, felléptek a zenekar régi kedves barátai, Oszterhuber Béla (ének) és Szikra József (szólógitár) is, akikkel öröm volt előadni az ismert régi-régi slágereket, és a legendás Shadows együttes felejthetetlen melódiáit. Remélem nem ez volt az utolsó, de ha igen (szomorkodom), akkor is nyugodt szívvel mondhatjuk, hogy mi minden tőlünk telhetőt megtettünk a hálás közönségünkért, akik ezért mindig lelkes szeretetükkel biztattak bennünket.

Talán a legjobb hangulatú bulit hagytuk magunk mögött, amire azt gondolom, hogy valamennyien szívesen emlékszünk, nem különben arra a momentumra, hogy Sas István, a Lehel Klub volt kiváló vezetője a vendégek köszöntése után a *GOLDEN STAR* együttes tagjait – az eddig végzett átlagon felüli zenei teljesítményük alapján – Zalai Tamást, Jakus Vendelt, Truschinger Károlyt, valamint Rohonczy Viktort Jászberény város EMBLEMATIKUS alakjainak nevezte, amit a közönség hangos tetszésnyilvánítása megerősített. Megleپődtünk és boldogok voltunk, hogy szakítva a tradícióval vannak akik elismerik több évtizedes munkálkodásunkat a szórakoztatás terén itt, Jászberényben. Jó volt mind a négyünknek ott, akkor a színpadon állni és hirtelen visszaemlékezni zenei pályafutásunk, valamint magánéletünk fontosabb állomásaira a beat korszaktól napjainkig. A főpróbán készült fényképfelvételek a Golden Star együttes tagjairól 2012. március 4-én, akik már többször bebizonyították, hogy hívásukra megtelik a jászberényi Lehel Klub rendezvényterme a beat korszakot visszaidéző/felfedező nosztalgiazókkal. Az esten nagy sikerrel előadott dalok döntő többsége megtekinthető a [www.youtube.com / Golden Star együttes /... címen](http://www.youtube.com/GoldenStarEgyuttas).

A rövid, múltat idéző írásom végén le kell szögezmem, hogy a közös zenélés öröme és éléménye felejtette velem (és gondolom zenésztársaimmal is, akik hasonlóan fogták fel az amatőrzenélést) azt a sok munkát, amit a tehetség és a szerencse mellé azért oda kellett tenni. Igaz, a korosztályom élete egy furcsa „fegyelmezett” ideológia alatt telt – most már utólag

Golden Star együttes (2012)

tudjuk, hogy nem kellett volna –, ezért a zenéléssel elfoglalt „szabadidő” lazította a betartandó kereteket, gondolom ezt 2012 év végén, mikor az írásomat befejezem, lezárom, mert vége kell, hogy legyen. Biztos jönnek és jöjjenek is elő – kíváncsian várom – érdekes, személyes élmények, kapcsolódó történetek az írásom olvasása kapcsán azokban, akik érintettjei voltak ennek a valamennyiünk számára megismételhetetlen, nagyszerű beat- és az azt követő korszaknak. Az Ötörai Tea mondjuk ki, ma már fogalomná vált itt Jászberényben, és egyre többször örömmel hallom, hogy milyen sokan kötődnek hozzá. Vannak, akik azért, mert ott buliztak, és vannak olyanok,

Zalai Tamás

Jakus Vendel

ének, Harnos Miklós gitár, Harnyos Ferenc gitár, Hivatal Róbert hegedű, Horváth Ottó ének/zongora, Husznay Miklós gitár, Jakus Vendel ének/gitár, Kispál László szaxofon, Kovács Attila ének/gitár, Ludányi László gitár, Oláh Sándor szaxofon, Origó Zenekar együttes, Oszterhuber Béla ének/gitár, Pintér László orgona, Pócz László gitár, Rácz Katalin ének, Rigó Tibor tangóharmonika, Sás Károly zongora, Szabó László ének/gitár, Szajkó Sándor ének/gitár, Szajkó Sándor ifj. ének/gitár, Szentirmai Katalin ének/gitár, Szentirmai Szabolcs ének/orgona, Szentirmai Zsolt orgona, Szikra József gitár, Szórád Zsuzsanna vokalista, Truschinger

akik azért, mert sokat hallottak róla. Nem maradt más hátra, mint dolgozatom zárásaként megköszönjem a felsorolt zenésztársaimnak – akikkel különböző formációban megtisztelő volt együtt dolgozni – a közös zenélés, a szórakoztatás mással össze nem hasonlítható örömét, ami által mi magunk is boldog emberré válhattunk. Ács László gitár, Almássy István ének/orgona, Angyal István pizton, Balla Tamás ének/orgona, Balogh Ferenc szaxofon, Berente Imre ének/orgona, Bodó Sándor gitár/ének, Csák József szaxofon, Dudás István orgona, Faragó László orgona, Fodor Dénes klarinét, Fodor Sándor orgona, Földes László gitár, Gaál István ének/gitár, Hamar Imre pizton/

Truschinger Károly

Rohonczy Viktor

sen néztem és hallgattam Jászberény alternatív szórakozóhelyein. Szerencsére, mint régen, ma is vannak tehetséges és szorgalmas fiatalok, illetve együttesek, akiknek kitartást, valamint nagyon sok sikerélményt kívánok már csak azért is, hogy néhány évtizedes működést követően legyen mire örömmel, boldogan vissza-visszaemlékezniük. Segítsük őket! Mi, amatőr zenészek tudhatjuk csak igazán az indító kodályi gondolat jelentését, miszerint: „*Nem lehet igazán boldog ember az, akinek nem öröm a zene.*”

Végezetül köszönöm mindazoknak, akik kötetlen beszélgetéseink során a jászberényi beatkorszakkal kapcsolatos emlékeimet megerősítették, illetve jelen dolgozatomat hasznos információkkal bővítették. Az itt megjelent vágott anyag részletesebb, nyomtatványokat is tartalmazó változata tervezetten a Jászsági Évkönyv honlapján lesz elérhető.

Károly gitár, Zalai Tamás ének/gitár. Ha valaki – nem tudatosan – kimaradt, és úgy gondolja, hogy neki is szerepelni kellett volna dolgozatomban, azoktól ezennel elnézést kérek, vagy amit még jobbnak tartanék, hogy maga is nekilátna visszaemlékezéseinek megírásához, ezzel gazdagítva a jászberényi beatkorszak írásos emlékeit. Még nem késő. Természetesen az összeállításomban leírt hagyományos beat-et követő zenei korszak ismertetésére magam is kíváncsi lennék, hisz néhány érett formációt egyszer-egyszer szíve-